

Da Savnet af en ny og mere tidsvarende Lovgivning paa dette Omraade længe har været stærkt følt af Mange og føles stærkere og stærkere for hvert Aar der gaar, opfordres Regjeringen til snarest mulig at fremkomme med Lovforslag i den nævnte Retning og særlig med Hensyntagen til Indholdet af det Forslag, som er fremsat af et tidligere Folkethingsudvalg i en under 11te Mai 1882 afgiven Betænkning (Till. B. for 1881—82, Sp. 1182).

Et Mindretal (Veth) deltager ikke i denne Opfordring til Regjeringen, men forbeholder vedblivende at forsøge Sagen fremmet ved privat Initiativ.

Flerparten (Feldthusen, Sagd, Henning Jensen, S. Kr. Larsen, Rasmus Nielsen og Mesner) finder ingen Grund til at tage et saadant Forbehold, da det er af den Opfattelse, at det private Initiativs Udøvelse ikke svækkes ved den gjorte Opfordring.

Udvalget har fra „Udvalget for Andragender“ modtaget nedenstaaende Andragende, underskrevet af 28,666 Statsborgere:

„Til den høie Rigsdag!

Undertegnede andrage herved hos den høie Rigsdag om en Revision og Forandring af Kvaksalveriloven i en Retning, som svarer til Nutidens friere Anskuelser.

Det er ikke vor Hensigt gennem denne Petition at kritisere de autoriserede Lægers Helbredelsesmethode, vi ville kun ærbødigst henlede den høie Rigsdags Opmærksomhed paa den nyere Maade at helbrede paa ved Hjælp af den saakaldte magnetiske Behandling, en Methode, som, trods al Modstand og Ringede, efter vor Overbevisning ikke desto mindre har en stor og betydningsfuld Fremtid for sig, og hvis Undertrykkelse vilde være usvarlig overfor den lidende Mennekestehed.

Magnetisk Behandling, anvendt som Lægemiddel ved forskellige Sygdomme, har mangfoldige smukke Resultater at opvise, og disse ere saa meget større og mere afgjørende, som næsten alle Patienter, der ere helbredede paa denne Maade, i Forveien, som oftest i en lang Marvætte, have søgt Lægehjælp og brugt Medicin uden at have sporet mindste Nytte deraf. En Forsømmelse af rettidig Lægehjælp — denne Lægernes bekjendte Indvending — kan der her som Regel ikke være Tale om, da Patienterne først ville søge Magnetisørerne efter at have brudt med Medicinen, eller efter at Huslæge og Specialist have erklæret Intet at kunne udrette.

Magnetisk Behandling har som Lægemiddel været anvendt fra de ældste Tider, da hverken Apothekere eller Læger eksisterede, og trods al Undertrykkelse er det ikke lykkedes at faae Bugt med denne Behandlingsmaade. I den nyere Tid er den atter med fornøjet Kraft traadt frem i alle Lande og vinder ved sine overraskende Kure mere og mere Indgang hos Lægefolk, ja selv iblandt Læger.

Naar det nu viser sig, at saakaldte Uhelbredelige virkelig helbredes paa en næsten ubegribelig Maade uden Medicin, ikke enkeltvis men i Mængde, kan man saa forsvare overfor sig selv og Samfundet at kalde saadanne faktiskke Helbredelser for Charlataneri og lade det hero derved? Vi tro: nei! Den store Mængde Lidende, som har nydt godt af denne Sygebehandling, har atter den Gavnlighed ved talrige Vidnesbyrd, som i mange Tilfælde ere prøvede af Autoriteterne uden at kunne fuldstaates.

Naar der fra Autoriteternes Side indvendes, at det er Kvaksalveri at helbrede efter denne Methode, saa maa vi gjøre opmærksom paa, at der hverken bruges Medicin eller Apparater; Behandlingen sker derimod ubelukkende derved, at man lægger Hænderne paa, stryger, samt undertiden aander paa de syge Dele, og det dreier sig da her om en speciel Behandlingsmaade, som Lægerne i Reglen finde det under deres Værdighed at anvende. Det forekommer os imidlertid, at Lægerne, naar de skulle have Ret til at forfaste og ad Lovens Vet forfølge denne Lægemethode, først maatte have lært den at kjende ved selv at praktisere den; men dette have de ikke gjort og dømme saaledes uden det Kjendskab til Sagen, som billigvis maa forlanges, naar en Dom skal fældes.